

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirliigi24.net
mucadelebirliigi@gmail.com
t.me/mucadelebirliigi
Mücadele Birliğı Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

01 Ekim 2025 S.79

Bu Abluka Dağıtılacak

Dünyanın görüp görebileceği en gaddar, en acımasız, en insanlık dışı saldırılarından birine, üç çeyrek asra uzanan soykırıma rağmen, Filistin halkı direniyor. Tırnaklarını geçirdi elinde kalan bir avuç toprağına, topraklarını terk etmiyor! Bir halk, ancak böylesine soylu bir feda ruhuyla dünyanın tüm zalimlerine karşı savaştığında, tüm dünya emekçi halklarının hak edilmiş sevgisini ve dayanışma duygusunu kazanır. Bir halk, sadece çocuklarını değil, bir bütün olarak kendini feda etmekten çekinmeden özgürlüğü için amansız uzun soluklu bir kavgaya tutuştuğunda, bedenini kavuran yangınla tüm dünyayı ateşler!

Editör

Dinci Faşist İktidarın "Meşruiyet"i

Devrimci Öğrenciler

Eğitim Cephesi

Sermayenin Cebine Kaç Kişi Lazım?

Av. Esra Yeşilova

İş Cinayetleri: Öngördü ve Kabullendi

Gücünün Zirvesinde Çöküşün Eşiğinde

Bu Abluka Dağıtılacak

Manşet

Tüm dünya, bu baş eğmez onurlu halkın tarihsel fedailiği karşısında ayağa kalkıyor! Halklar, Filistin halkının bu soylu militan direnişinde kendi geleceğini, kıtlıktan eriyen Filistinli çocukların bedeninde kendi çocuklarını görüyor. Dünyanın en soylu dayanışma eylemlerinden biri tüm dünyada dalga dalga yayılıyor.

İşçiler, en başta emperyalist merkezlerdeki işçiler, kendi hükümetlerinin Siyonist varlığı verdiği desteklere karşı alanlara çıkıyor, gösteriler, grevler yapıyor. **Liman işçileri İsrail'e gidecek yükleri yüklemeyi reddediyor, limanları bloke ediyor.** İtalya'da, Cenova'da Avrupa'nın dört bir yerinden gelen liman işçileri sendikaları kendi hükümetlerine karşı bayrak açıyor; enternasyonal dayanışmanın en güzel örneklerinden birini yaratıyor.

Londra her defasında yüzbinleri, milyonları bir araya getiren devasa kitle gösterileriyle sarsılıyor. NewYork'ta ve ABD'nin çeşitli eyaletlerinde kesintisiz gösteriler var. **Avrupa'nın gerici, faşist hükümetleri kendi halkları tarafından bunaltıcı bir baskı altında.**

İşler tersine döndü. Daha düne kadar emperyalist propaganda aletlerinin, "eğlence ve sanat sektörü"nün gücüyle İsrail'e destek için boy gösteren "sanatçılar" yerine, bugünlerde gittikçe genişleyen bir karşı hareket geliyor, pek çok ünlü sanatçı eserlerinde İsrail'i boykot ediyor.

Daha önce de söylemiştik: **Halklar Filistin devriminden, emperyalist ve gerici hükümetler siyonist İsrail'den yana!** Ama artık emperyalist efendiler bile ağıttan siyonist varlığı destekleyemez hale geldi. İkiyüzlü bir şekilde hareket etmek zorunda kalıyorlar. En azından görünürde "silah ambargoları" getiriyorlar siyonist rejime. BM Genel Kurulu'nda ağız kenarıyla da olsa "Gazze'nin işgaline karşı" bir şeyler söylemek, Filistin devletini tanımak, basın önünde İsrail'i eleştirmek zorunda kalıyorlar. Çünkü korkuyorlar.

Gerçekte siyonist vahşet çetesi, varlığını emperyalistlerin sınırsız desteğine borçlu. Arkalarında emperyalistlerin silah, cephane, istihbarat, diplomatik, medya, mali... desteği olmaksızın tek bir adım bile atamazlar. Onların destekleri olmaksızın bir gün bile ayakta kalamazlar!

Siyonist varlık, emperyalizmin desteğine muhtaç. Öte yandan emperyalistler de bölgeye kama gibi sokacakları, bölgede bir karakol olarak kullanacakları bir suç şebekesine ihtiyaç duyuyorlar. İsrail denen bu yapay devlet, emperyalistlerin çıkarları için var. Ne demişti zamanında bunak Joe Biden: "Eğer İsrail diye bir ülke olmasaydı, onu yaratmamız gerekirdi!"

Bu yüzdendir ki bugün emperyalistlerin görünürde attıkları her geri adım, halkların yarattığı baskı sonucu, görüntüyü kurtarmak için atılıyor.

44 ülkeden binlerce gönüllünün katılımıyla İsrail ablukasını delmek için 50'den fazla tekneden oluşan bir filo kurdu insanlar; **Sumud (kararlılık, dayanıklılık) filosu.** Emperyalistler ve gerici ülkeler, yukarıda bahsettiğimiz durum nedeniyle "filoyu korumak için" savaş gemilerini göndermek zorunda hissediyorlar kendilerini. Kritik anda çark edebileceklerinden kuşku yok, ama şimdilik zevahiri kurtarsınlar yeter onlar için!

Soylu Filistin Devriminin yarattığı anaför, her tür beklentiyi aştı. BM Genel Kurulu'nda sadece göstermelik sözleri değil, Kolombiya devlet başkanı Petro'nun konuşması gibi, gerçek anlamda antiemperyalist ve antisiyonist savaş çılgılığı olabilecek konuşmalar yankılandı. Ve aynı Petro, NewYork'taki protesto gösterisinde, vizesinin iptaline sebep olabilecek yiğitlikte çağrılar yaptı:

"Soykırım, diplomasiden sonra gelen adımla durdurulmalı... **Filistin halkının yaşamlarını koruyabilmek için silahlı bir güç kurmalıyız.** Soykırımı kabul etmeyen ülkeler eliyle kurulacak güçlü bir orduya ihtiyacımız var. Bu yüzden dünya devletlerine ve halklarına bir davette bulunuyorum. **Sözler artık yeterli değil, kılıcın zamanı geldi,** Bolivar'ın özgürlüğü ya da ölümü için de kılıcın zamanı geldi, çünkü yalnızca Gazze'yi bombalamayacaklar, sadece şu an yaptıkları gibi Karayıpları bombalamayacaklar, ancak özgürlük için haykıran insanlığı bombalayacaklar. Çünkü Washington ve NATO demokrasiyi öldürüyor, tiranlığı ve totalitarizmi tüm kürede diriltiyor. **Bolivar'ın kaldırdığı ya kurtuluş ya ölüm bayrağını, kırmızı ve siyah bayrağı kaldırmalıyız,** kaldırdığı beyaz bayrağın da barışın sembolü olduğunu unutmadan."

Filistin halkının direnişinin yarattığı bu devrimci dalga böylesine güçlüyken, Washington'un başını çektiği katil sürüsünün "21 maddelik plan"ları işlemeyecek! **Filistin halkını teslim alamayacaklar.** Emekçi halkların enternasyonal dayanışması siyonist ablukayı dağıtacak!

Filistin'in özgürlüğü, tüm dünya halklarının özgürlüğüdür! Bu yüzden dünya halkları haykırıyor hep bir ağızdan: **"Nehirden Denize, Özgür Olacak Filistin!"**

Dinci Faşist İktidarın "Meşruiyet"i

Editör

Burjuva iktidarların "meşruiyet" kaynağı emperyalist devletler ve emperyalist mali sermayedir.

Tom Barrack, ABD'nin Ankara Büyükelçisi ve Suriye Özel Temsilcisi, efendisi Trump'la, onun RTE ile yapacağı görüşme hakkında konuşuyor. Tom Barrack, hani şu Şam'daki çetebaşına "meşruiyet" kazandırmayı başlıca dert edinmiş adam.

Önce Trump konuşuyor, "Bundan bıktım -konuşmanın akışından RTE'yi kastettiği anlaşılıyor- ilişkiler düzeyinde cüretkar bir adım atalım ve ihtiyacı olanı verelim" diyor, karşısında hazır ol vaziyette duran adama. Tom Barrack soruyor: "Tamam sayın Başkan, neye ihtiyacı var?" Trump, hemen yanıt veriyor: "Meşruiyet" diyor.

Bu yanıt üzerine, Tom Barrack'ın kafasında şimşekler çakıyor, Trump'ın çok akıllı biri olduğunu, (RTE ve yönetimi için) "mesele(nin) sınırlar, S-400 ya da F-16'lar değil, meşruiyet" olduğunu anında kavırıyor! Eh, Tom Barrack da az zeki değil hani!

Trump, RTE ve yönetiminin "meşruiyet"e ihtiyacı olduğunu, Beyaz Saray'ın kapısını bunun için aşındırdığını biliyor. Yönetime nasıl geldiğini ve bunca yıldır orada nasıl kaldığını ABD Başkanı Trump bilmeyecek de kim bilecek; bütün sosyal reformist ve uzlaşmacı partilere dağılmış "yetmez ama evet"çiler mi; yeri geldiğinde RTE'yi çok başarılı bulduğunu söyleyip övgüler yağdıran TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan mı?

Trump, boğayı boynuzundan yakalamayı bilen tipik bir burjuva tüccardır. Milyar dolarlık anlaşmalar yapmaya hazırlandığı RTE'yi "över"ken arkasında sakladığı sopayla elden bırakmıyor: "Hileli seçimleri herkesten iyi bilir" derken, RTE ve yönetiminin Türkiye ve Kürdistan halklarının gözünde, bilincinde "meşru" olmadığını bildiğini RTE'nin yüzüne söylüyor. RTE, yönetimini

Emperyalist devletler ve hükümetlerle bağımlı ülkeler arasındaki ilişkiler artık, böyle dolaylı biçimlerle değil, doğrudan, herkesin görebileceği biçimde, göz göre göre yürüyor.

ayakta tutmak için ABD'nin kesin ve açık icazetine ihtiyaç duyuyor. Daha doğrusu, yönetimde kalmaya devam edebilmek için 2002'lerde -belki de çok daha öncesinde- aldığı icazetin tazelenmesine...

Evet, uzlaşmacı ve sosyal reformist parti ve güçlerin söylediklerinin aksine "yeni" bir durum yok. Sadece dinci faşist yönetim ve onun başı değil, özellikle 1950'lerden bu yana, bütün partiler ve onların liderleri emperyalist devletlerin, hükümetlerin ve emperyalist mali sermayenin icazetini, onayını ve iznini alarak iktidara gelmişlerdir. Bu icazet alınmadan hiçbir burjuva parti yönetime gelmedi, gelemez de. Kısaca, **burjuva iktidarların "meşruiyet" kaynağı emperyalist devletler ve emperyalist mali sermayedir.**

Bu gerçek bütün burjuva partiler tarafından bilinir ve buna uygun davranılır. **Yönetime gelmeye talip istisnasız her burjuva parti, önce icazet almak için emperyalist devletlerin başkentlerine, mali sermaye merkezlerine gider; oraları "ziyaret" ederler.** Bunun tipik örneği, Süleyman Demirel'dir. Türkiye gericiiliğinin simgesi sayılabilecek S. Demirel, ABD'nin tezgahından geçip dönemin ABD başkan Yardımcısı, Lyndon Johnson ile çektiği resmi önce Adalet Partisi Genel Başkanlığı, arkasından başbakanlık yolunu açan bir maymuncuk olarak kullanmıştı.

Peki, Trump ve yönetimi, "hileli seçimleri herkesten iyi bilen" RTE'ye yönetimde kalma icazeti verdi mi? Verdiği anlaşılıyor. Bunu da, Tom Barrack'ten öğreniyoruz. Ne alakası varsa, RTE'nin yaşını ve Türkiye'nin "otoriter" gibi olduğunu söyledikten

sonra, yağcılıkta sınır tanımayan bu adam şöyle devam ediyor:

"Başkan Trump dahice bir şekilde 'çözüm olarak ona meşruiyet vermemliyim' dedi. Şu an bu oluyor. Bence bunun sonucunda büyük değişiklikler göreceksiniz"

"Büyük değişiklikleri" görmek ve anlamak için çok bekler miyiz? Sanmıyoruz. Amerikan emperyalizmi dinci faşist yönetime ve "seçim hilelerini herkesten iyi bilen" bu yönetimin başına, "meşruiyet" icazetini verdi. Emperyalist devletler ve hükümetlerle bağımlı ülkeler arasındaki ilişkiler artık, böyle dolaylı biçimlerle değil, doğrudan, herkesin görebileceği biçimde, göz göre göre yürüyor.

Neden? Trump'ın tavırlarını onun burjuva kibrine ve nobran karakterine vermek doğru değil. Bunun rolü olsa bile bu, ihmal edilebilir bir etkidir. Bağımlılık ilişkileri de, bütün toplumsal, siyasal ilişkiler gibi, hareket halinde, değişim ve dönüşümü içinde ele alınmalıdır. Çünkü bağımlılık ilişkileri bir şeydi, bugünkü bir başka şeydir, gelecekte de başka bir şey olacak. Bu değişim, kapitalizm sınırları içinde kaldıkça, hepsi de emperyalist devletlerin lehine olmak koşuluyla, emperyalist devletlerdeki güç dengesinin değişimine bağlı biçimde gerçekleşir.

Bu bağımlılık ilişkisi, artık tam ekonomik ilhak biçimini almış durumda. **Emperyalist devletler, ki bunların başında ABD gelir, bağımlı ülkelerin tüm ekonomik kaynaklarına, varlıklarına çökerek içinde bulundukları yıkıcı ekonomik ve siyasal krizden çıkmaya çalışıyorlar.** ABD ise, Avrupalı emperyalist devletler dahil, hepsinin kafasına

basarak kafasını suyun üstünde tutmaya çalışıyor.

"Meşruiyet" verdiği RTE ile yaptığı anlaşma budur. F-16 savaş jet uçakları, F-35 hayalet savaş uçakları, sayıları üç yüze yaklaşan Boeing yolcu uçakları alımı, nükleer enerji anlaşması, nadir elementler yataklarının peşkeş çekilmesi, ABD'den ithal edilen tarım ürünlerine ithalat vergisinin sıfırlanması, petrol ve likit gazın ABD'den alınması gibi daha pek çok konuda ikili anlaşma imzalandı. Barrack'ın veciz ifadesiyle, **"Türkiye, ABD havacılık şirketi Lockheed'i ayakta tutuyor"**. Lockheed Martin ise Amerikan askeri-sınai kompleksin bel kemiğidir; öyle ki, Lockheed şirketi Amerika'nın kendisi olarak bilinir.

Türkiye'de, tam ekonomik ilhak biçimini alan bu bağımlılık ilişkisinin dışına hiçbir burjuva iktidar çıkmaz, çıkamaz.

Dolayısıyla, **meşruiyetini** ABD'den -ya da başka herhangi bir emperyalist güç odağından- değil, **emekçi sınıflardan alacak bir iktidar sadece birleşik devrimin zaferi sonucu kurulabilecek devrimci bir halk iktidarı olabilir.**

Hiçbir burjuva iktidar ABD ve diğer emperyalist devletlerin kurduğu bağımlılık ilişkilerinin dışına çıkamaz dedik. Bunun güncel politikayla şu basit ama yaşamsal bağı var: Demek ki, "hükümet istifa" sloganı tek başına bir anlam ifade etmez. Bu sloganın mutlaka emeğin, halkın iktidarı, devrimci demokratik iktidar kavramlarıyla birleştirilmesi gerekir.

Evet, "Hükümet istifa" sloganı, bugün geniş işçi, emekçi, yoksul kitlelerin, kadın-erkek gençliğin duygu, özlem ve isteğini; kitlelerin dinci faşist iktidara öfke ve kızgınlığını ifade eden bir slogan haline gelmiştir. **Leninistler, devrimci komünistler bu sloganı halk iktidarı, emeğin iktidarı, devrimci demokratik iktidar gibi kavram ve hedefle birleştirerek kullanmalıdır.**

CHP dahil bütün burjuva iktidarlar meşruiyetlerini ABD ve diğer emperyalist güç odaklarından alırlar. Emekçi sınıfların, ezilen halkların iradesine dayanan, meşruiyetini onlardan alan tek iktidar ise devrimci halk iktidarıdır; emeğin iktidarıdır.

Eğitim Cephesi

Devrimci Öğrenciler

Çanlar, her yıl olduğu gibi Eylül başında çaldı. Bu yıl da, her eğitim döneminde olduğu gibi, zil sesi ekonomik çöküşün yankılarıyla karışıyor. Öğrenciler olarak yeni eğitim dönemine başlarken sırtımızda bir değil, onlarca yük taşıyoruz: Fırlayan enflasyon, güvencesiz çalışma koşulları ve emek sömürüsü, eriyen burslar, gerici müfredatın dayattığı ideolojik zincirler...

Kapitalizmin derinleşen krizinde üniversiteler artık "bilgi/öğrenme merkezi" değil, sermayenin ucuz emek fabrikaları hâline gelmiş durumda. Bu kriz, emperyalist savaşlar ve politikalarla besleniyor. OVP kapsamında eğitim bütçesi GSM-H'nin sadece %3'üne indirilirken, savunma ve rant sektörlerine trilyonlar akıyor. Sonuç: Öğrenciler "eğitim hakkı" vaadiyle kandırılıyor ve sistemin en alt katmanında ucuz emek kaynağı olarak kullanılıyor.

Öyle ki MESEM adı altında açılan programlar, çocuk işçiliğinin kapısını ardına kadar açıyor. 2024-2025 eğitim yılında en az 72 çocuk işçi, sermaye tarafından katledildi. MESEM ve çıkarıklık kisvesi altında uygulanan ucuz emek sömürüsü, 72 çocuk işçinin ölümüne sebep oldu. Öğrenciler "hayat boyu öğrenme" kisvesi altında "hayat boyu sömürülüyor." Çocuklar haftada 5 gün fabrikalarda çalıştırılıyor, karşılığında asgari ücretin yarısı ödeniyor.

Buna rağmen yeni eğitim dönemini, yeni sıra arkadaşlarımıza "hoş geldin" derken cebimizde son kuruşla, sırtımızda binbir yüklerle karşıyoruz. Üniversiteler sermayeye peşkeş çekilmiş fabrikalara, liseler ise çocuk işçiliğinin kuluçka yuvalarına dönüştürülmüş durumda. Yemekhanelerdeki nitelsiz beslenme, kötü ve güvensiz barınma koşulları, yetersiz

burslar ve dinci-gerici eğitim, emekçi gençliğin gelecek umudunu sömürerek enerjisini mücadeleye yönlendirmek amacıyla yeni koşullar yaratıyor.

Barınma ve beslenme gibi temel haklar, kapitalist sistemin sürekli ihmal ettiği alanlar. **KYK yurtları, emekçi çocuklarının ucuz barınma olarak kullandığı yerler olmaktan çıkıp, tehlike yuvalarına dönüşmüş durumda.** İstanbul Cevizlibağ Atatürk Kız Öğrenci Yurdu'nda yaşanan taciz olayı bunun en çarpıcı örneklerinden. Yaz tatili sonrası dönen kadın öğrenciler, odalarının tadilat sırasında talan edildiğini ve özel alanlarının gasp edildiğini gördü. Kadınların giyim kuşamına, giriş-çıkış saatlerine müdahale eden ve onları sosyal yaşamdan soyutlamaya çalışan yurt yönetimi, duruma sessiz kalmakla kalmayıp, sosyal medyayı mücadele aracı olarak kullanan kadın öğrencilere tehditvari "uyarılar" yaptı. Ardından yapılan soruşturmada 4 kişi tutuklandı, ancak bu sistemin kök sorununu çözmeye yetmiyor. **Yurtlar, sermaye tarafından ihmal edilen emekçi çocuklarının gözden çıkarıldığı, güvenlikten yoksun mekanlar olarak kalmaya devam ediyor.**

Emekçi ailelerden gelen öğrenciler olarak, yoksulluk ve bursların açlık sınırının altında olması nedeniyle, sadece yaşamaya değil günü geçirmeye çalışıyoruz. Enflasyonla eriyen bu sözde destek, açlığı derinleştiriyor. Kapitalist devlet ise bursları artırmak yerine üniversiteleri sermayeye teslim ediyor.

Eğitim içeriği ise dinci-gerici bir zehirleme aracı hâline gelmiş durumda. Müfredat, bilimsel düşünce yerine mezhepsel ayrışmayı ve dinci-gerici cinsiyetçi politikaları dayatıyor. Kapitalizm, ideolojik ay-

gıt olarak üniversiteleri sermayeye peşkeş çekerken, eğitimi de metalaştırmaktan geri durmuyor. Araştırma fonları holdinglere aktarılırken, çoğu akademisyen taşeron olarak eğitim veriyor. **Kampüsler, güvenli alanlar olmaktan uzak; polis ve ÖGB eliyle devrimci öğrencilere baskı uygulanıyor.**

Son dönemde üniversitelerde yaşanan olaylar da bunu doğruluyor. Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerinde, okula nereden girdikleri belli olmayan ülkücü-faşist çeteler, özellikle 19 Mart Ayaklanması sürecinde kazanılan alanları daraltmak için saldırıyor. Ege Üniversitesi'nde devrimci kurumlar ve öğrenci topluluklarının açtığı standlara faşist gruplar, ÖGB ve polis desteğiyle saldırıyor; standlar talan ediliyor ve öğrenciler gözaltına alınırken işkenceye maruz kalıyor. Kayyım rektör ise oryantasyon haftasını ve stand kurulumunu iptal ediyor.

Aynı gün, İzmir'de başka bir üniversitede Nihal Atsız propagandası yapan faşist standı karşı çıkan devrimci öğrencilere saldırı düzenlendi. Öğrenciler ise "DEÜ faşizme mezar olacak" sloganıyla direnişi büyüttü. ODTÜ'de ise "Türkoloji Topluluğu" adı altında açılan faşist stand engellendi. Bu üç üniversitede ortak slogan **"Üniversite faşizme mezar olacak"** oldu.

İstanbul Valiliği, Mart Ayaklanması'ndan ürkmüş olacak ki, üniversitelerdeki kitlesel eylemler sonrasında "kolluk koordinasyonunun artırılması" talimatı verdi. **Dinci-gerici düzen, yeni eğitim döneminde gençliği sindirmek için koşulları daha da ağırlaştırıyor. Ancak devrimci gençlik geri adım atmıyor.** OHAL adı altında kampüsler işgal edilirken, biz üniversitelerin asıl sahiplerinin öğrenciler olduğunu hatırlatıyoruz. **Faşizm düşünce özgürlüğümüzü, örgütlenme hakkımızı ve devrimci irademizi boğmaya çalışsa da karşısında yılmayan bir gençlik var.**

Yeni eğitim dönemi, kapitalist devletin emekçi gençliğe yönelik saldırılarıyla başladı. Yalnız unuttukları bir şey var: Her saldırı karşı saldırıyı da doğurur. Demokratik, anadilde, eşit, bilimsel, parasız ve özerk eğitim taleplerimiz devam ediyor. Sömürü çarkları kendi ayağına sıkarken, **biz devrimci-ilerici öğrenciler akademik özgürlüğümüzün peşinden, emeğin iktidarı ile geleceğimizi kazanma mücadelesine devam ediyoruz.**

Çünkü biliyoruz: **İktidar Emeğin, Gelecek Gençliğin Olacak!**

İktidar Emegin, Gelecek Gençliğin Olacak

Geleceksizliğin, gericiliğin, ekonomik-toplumsal krizlerin yarattığı devrimci öfke ile kaynaklanan öğrenciler, üniversitelerin yeni dönemini yine sorunlar, çelişkiler ve mücadele ile açtı.

Ege Üniversitesi'nde stand açan kulüpleri abluka altına alan faşist ÖGB, 20 öğrenciyi işkence ile gözaltına aldı. Ama karşısında "üniversiteler bizimdir" diyerek harekete geçen yüzlerce öğrenciyi buldu.

9 Eylül Üniversitesi'nde faşist çeteler rahatça kol gezerken ve okul kulübü adı altında nefreti-gericiliği yaymaya çalışırken onları kollayan ÖGB ve polis, bu kulüpleri engellemek isteyen devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Ama karşısında, üniversite faşizmin yuvası olmaktan çıksın diyen ve saldırılara rağmen bu gerici çetelerin karşısında duran gençliği buldu.

Benzer şekilde ODTÜ'de Devrim stadında stand açmaya çalışan "Türkoloji Topluluğu" gibi faşist çeteler, devrimci öğrenciler tarafından "kampüsümüzde ırkçılığa, faşizme yer yok" diyerek def edildi.

YTÜ'de "güvenli, nitelikli barınma istiyoruz" diyen kulüplerin kayyum rektörlük tarafından kapatılması ve faaliyetinin engellenmesi karşısında onlarca öğrenci "kayyum rektör istemiyoruz" diyerek eyleme geçti.

Daha birçok üniversitede yemekhane zamlarına, ücretli eğitime, niteliksiz barınma koşullarına karşı öğrenciler bir araya geldi ve kapitalizmin gerici eğitim sistemine karşı durdu.

Mart ayından bu yana gençlik kitlelerinde yükselen ayaklanmacı ruh, binbir türlü çelişkinin var olduğu ve bu çelişkilerin düzenle uzlaşmaz nitelikte olduğu bugünlerde katlanarak artıyor. **Faşist dev-**

let ise, gençliğin bu dinamik ve coşkulu yapısını bilen; Mart'ta **geleceğini kazanmak için, emeğin iktidarı için sokaklara doluşan gençlikten korkuyor.**

Bu korku, İstanbul Valiliğinin geçtiğimiz günlerde okullara gönderdiği yönerge ile yine somutlandı. Yönerge, "terör örgütleri ve marjinal gruplar", "provokasyon" gibi ifadeleri kullanarak, üniversite içlerindeki "güvenlik tedbirini" arttırma kararını içeriyor. Yönergede, üniversitedeki güvenliğin varlığı, faşist ÖGB'nin yetki alanı arttırılarak bu kararın "hiçbir aksaklık olmadan" uygulanması talep ediliyor.

Devletin faşist aklının bir temsili olarak kolluk güçleri, öğrenciyi "korumak" bir yana dursun; onun tükenmek bilmez devrimci enerjisini söndürmek için kampüslerde cirit atmak istiyor. Geleceği için örgütlenen, yaşamını hiçe sayan bu düzenin karşısında bir güce dönüşen gençliği sindirmek, kampüslerin içine hapsetmek istiyor. Oysa üniversite gençliği, içinde hala Mart Ayaklanmasının ruh halini ve devrimci niteliğini taşıyor.

Ve şimdi faşizme korku salan bu devrimci niteliği, daha ileri bir halk ayaklanmasının fişegi olsun diye sürdürme zamanıdır. Kampüslerimizi yasakçı, dinci, gerici hale getirenlere karşı özgür, demokratik, nitelikli, bilimsel üniversiteleri kazanma zamanıdır. Yeni dönem böyle kızgın başlamışken, bu kazanımların ne kadar yakın olduğunu bir kez daha vurguluyoruz.

"İktidar Emegin, Gelecek Gençliğin Olacak" diyor ve demokratik üniversiteler için ayağa kalkıyoruz!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Gençliğe Baskıları Kabul Etmiyoruz

28 Eylül Pazar günü Adana'da Dem Partili 2 genç pankart asarken, darp edilerek gözaltına alındı. Bunun üzerine Adana Demokratik Kurumlar Platformu, 29 Eylül Pazartesi günü "Demokratik Siyasetin Öncü Gücü Gençliğe Yönelik Baskı Ve Gözaltıları Kabul Etmiyoruz" diyerek İnönü Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan DEM Parti Adana İl Eşbaşkanı Seyfettin Aydemir, gözaltına alınma sırasında polisin orantısız güç kullandığını, gençleri tartakladığını ve hepsinin kötü muameleye maruz bırakıldıklarını belirtti.

Aydemir, basın açıklamasında gençlerin yarınlara teminatı olduğunu ve devletin gençleri kriminalize

etmeyi bırakması gerektiğini vurguladı.

Basın açıklamasında söz alan DEM Parti Mersin Milletvekili Ali Bozan ise konuşmasına polisin sert saldırısını ve gözaltıları kınayarak başladı, gözaltıları bir hukuksuzluk ve provokasyon olarak değerlendirdi. Bozan, devletin Kürt halkına ve muhaliflere saldırıların sebebinin yasadışı uygulamaları gizlemek olduğunu belirtti, "Nerede kolluk güçleri Kürtlere, muhaliflere, demokrasi güçlerine saldırıyorsa orada gizlemek istedikleri bir yasadışılık vardır. Orada gizlemek istedikleri bir hukuka aykırılık vardır" dedi.

Basın açıklaması "Biji Berxwedana Ciwanan", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ile son buldu. Gençliğe Yönelik Baskı Ve Gözaltıları Kabul Etmiyoruz!

İş Cinayeti Protesto Edildi

DİSK İstanbul Temsilciliği, Başakşehir'de bulunan Cihan Deri'de çalışan Moldovalı göçmen işçi Nicolai Palamarciuc'un patronun akrabaları tarafından dövülerek katledilmesini, 29 Eylül Pazartesi günü, İstanbul Valiliği önünde protesto etti.

Eyleme, DİSK'e bağlı sendikaların temsilcileri ve DEM Parti İstanbul Milletvekili Özgül Saki katıldı.

"İşçiler İçin Cehennem, Patronlar İçin Cennet, Patronlar Tarafından Dövülerek Katledilen Moldovalı işçi Nicolai Palamarciuc'un Hesabını Soracağız" pankartı açılan eylemde konuşan DİSK İstanbul Bölge Temsilcisi Asalettin Arslanoğlu, "Bu insanlık dışı ve vahim olay cinayetle sonuçlandığı için basına yansımış ve kamuoyunun gündemine girmiştir. Ancak, ölümle sonuçlanmasa dahi kayıtdışı ve kaçak çalıştırılan işçilerin yaşadığı çok sayıda hak ihlaline çevremizde sıkça rastlanmaktadır" dedi.

Kayıtdışı ve kaçak çalışmanın giderek yaygınlaşmasının büyük bir kaygı kaynağı olduğunu söyleyen Arslanoğlu, "İl Göç İdaresi Müdürlüğü'nün; yabancı uyruklu emekçilerin yasal statülerinin korunması, kayıt-

dışı ve kaçak istihdamın önlenmesi, göçmen işçilerin barınma ve çalışma haklarının insan onuruna yakışır koşullarda güvence altına alınması konularında etkin denetim ve işbirliği yürütmesi hayati önem taşımaktadır" diye konuştu.

Cinayetlere dahi zemin hazırlayan bu karanlık alanın aydınlatılması, tüm çalışanların can güvenliği ve temel haklarının korunması için gerekli

adımların atılması zorunlu olduğunu ifade eden Arslan. "Valiliğinizin, yukarıda belirtilen kurumların daha etkin ve caydırıcı biçimde çalışmasını sağlamak üzere gerekli işlemleri ivedilikle başlatmasını talep ediyor; demokratik hukuk devleti ilkelerine uygun olarak kamuoyunun beklentisine karşılık verecek adımlar atılmasını talep ediyoruz" dedi.

Sermayenin Cebine Kaç Kişi Lazım?

Sakarya'nın Hendek ilçesinde 3 Temmuz 2020'de meydana gelen patlamalarda 7 kişinin hayatını kaybettiği, 127 kişinin yaralandığı 5 havai fişek fabrikası patlamasıyla ilgili davanın karar duruşması, 26 Eylül günü Sakarya 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Sanıkların son beyanlarının alınmasının ardından Mahkeme, Yargıtay ilamını reddetti ve fabrika sahibi olan tutuklu tek sanık Yaşar Coşkun da tahliye edildi. Böylelikle davada tutuklu sanık kalmadı.

Kararın açıklanmasının ardından salonda bulunan işçilerin aileleri büyük tepki gösterdi. 5 yıldır yakınlarının katledilmesinden sorumlu olanların yargılanarak ceza almasını bekleyen aileler, fabrika patronu ve tek tutuklu sanık Yaşar Coşkun'un mahkemede tarafından tahliye edilmesi üzerine sinir krizi geçirdi.

Katledilen işçilerden birinin kız kardeşi adliye önünde "Sermayenin cebine daha kaç kişi lazım? Ne kadar para istiyorsunuz. Bu insan 26 yaşındaki oğlunu kaybetti. Bütün işçi sınıfını depoya kapatın. Başka biri ölmeyecek-

se abim parçalandı ben de parçalanayım. Türkiye Cumhuriyeti devleti sizin için hep zenginler mi hep sermayedarlar mı önemli?" diyerek tepkisini dile getirdi.

Yine bir işçinin annesi "Ben oğlumu 5 senedir görmüyorum. Bu nasıl karar. Oğlumu rüyamda bile göremiyorum" diyerek sinir krizi geçirdi.

Yaklaşık iki yıl süren dava sanıklara çeşitli cezalar verilmiş, kararın ardından Hasan Ali Velioglu tahliye edilmişti.

Davanın ilk aşamasında, ikisi fabrikanın patronu olan üç sanık hakkında bilinçli taksirle insan öldürme suçundan ceza verilmiş, diğer dört sanık için ise taksirle ölüme sebep olma suçundan hüküm kurulmuştu. Aileler ve müşteki avukatlarının verdiği mücadele sonucu Yargıtay 12. Ceza Dairesi, fabrika sahibi tutuklu tek sanık Yaşar Coşkun'a olası kastla insan öldürmek suçundan ceza verilmesi gerektiğini belirterek, kararı işçiler lehine bozmuştu.

Yargıtay'ın cezaı bozmasının ardından savcı, üst mahkemenin aksi yöndeki kararına rağmen Coşkun'un olası kastla değil, bilinçli taksirle insan öldürme suçundan yargılanması yönünde mütalaa sunmuştu.

Alacaklarının Taksitlendirilmesine Protesto

Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçileri, geriye dönük alacaklarının taksitle ödenmek istenmesini 26 Eylül günü Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde "Sağlık Ve Sosyal Hizmet Emekçileri Hakkını Alacak" pankartı ile toplanıp basın açıklaması gerçekleştirdi. Sağlık emekçileri, sefalet mahkum edildiklerini belirtirken alacaklarının tek seferde ödenmesini istedi.

Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası yaptığı açıklamada, yıllardır kamuda en düşük ücret ve sosyal haklarla

çalıştırılan sağlık işçilerinin 2025'teki Kamu Çerçeve Protokolü (KÇP) ve toplu iş sözleşmesi (TİS) sonucunda da beklentilerinin karşılanmadığını belirtti.

"Yedi ay beklediğimiz KÇP, sonrasında iki ay beklediğimiz TİS neticesinde enflasyonun dahi altında aldığımız ücret artışları sonucu sağlık işçileri yine sefalet mahkum edilmiştir. Dokuz ay süren oyalamalar sonucunda zaten dişe dokunur bir kazanım elde etmeyen işçilerin şimdi de geriye dönük alacakları taksitlendirilerek kuşa çevrilmiştir" denilerek sağlık işçilerinin

yaşadığı ekonomik zorluklara dikkat çekildi.

Alacakların bir mesajla taksitlendirildiğini öğrenen sağlık işçileri, ödemelerin tek seferde yapılmasını istedi.

Üniversitenin lüks harcamalarına da dikkat çekilen açıklamada, "Her gün milyonluk ihalelerin yapıldığı Uludağ Üniversitesi'nde mali durumu anlamamız beklenemez. Vergiler peşin alınıyor, ücretler ise taksitle ödeniyor" denilerek tepki gösterildi.

Açıklamada, patronla birlikte hareket eden sendikalara da değinilerek "Birlikmiş alacakları taksitlendirilen sendikalar, işçi sendikası olamaz. 2024'te DİSK/Dev Sağlık-İş'in baraj altı bırakılmasının nedeni şimdi çok daha net görülüyor" denilen açıklama, "Bizden çaldıklarını geri almak, emeğimizin hakkını korumak ve çocuklarımıza adil bir gelecek bırakmak için yan yana durmaya, dayanışmayı büyütmeye ve sendikalı olmaya çağırıyoruz" sözleriyle tamamlandı.

Ankara Makarna Önünde Tapeten İşçilerine Saldırı

Ankara'da, grevde olan TEKSİF üyesi Tapeten Mensucat işçileri, patronun ortağı olduğu Nuh'un Ankara Makarnası fabrikasında çalışan işçileri ziyaret ederek kendilerine destek vermelerini istedi.

29 Eylül günü grev önlükleri giyerek fabrika önüne giden bir grup işçi ve TEKSİF yöneticileri, ses cihazını açıklarında Nuh'un Ankara Makarnası İnsan Kaynakları Müdürü Sezai Esmertaş ve Tek Gıda-İş işyeri baş temsilcisi ve bir grup yöneticinin engeliyle karşılaştı.

Nuh'un Ankara Makarnası İnsan Kaynakları Müdürü Sezai Esmertaş işçileri "Burada ses kirliliği yaratmayın. Ben buna izin vermem bu ses cihazını kırarım" diyerek tehdit etti.

Teksif Sendikası Genel Merkez Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Veysel Ulaş Arslan da cevaben amaçlarının Ankara Makarna fabrikasını hedef almak değil, işçiler arasında dayanışma sağlamak olduğunu anlattı. Bu şekilde tehdit edilmelerinin suç olduğunu da ifade etti.

Nuh'un Ankara Makarnası fabrikasında örgütlü Tek Gıda-İş Sendikası işyeri baş temsilcisi Musa Sevgi de Esmertaş'a destek çıkararak "Burada bu şekilde eylem yapamazsınız. Burada Tek Gıda-İş Sendikası örgütlü başka bir sendika eylem yapamaz. Benden izin aldınız mı? Bu şekilde hareket etmeniz doğru değil" gibi sözlerle engellemeye çalıştı.

İK Müdürü Esmertaş ise "Suç işleyeceğim tamam mı? Suç işleyeceğim ve bu cihazı kuracağım" diyerek tehditlerine devam etti. Tartışma devam ederken ses cihazını tekmeleyerek kırmaya çalıştı.

Tapeten Mensucat İşçileri ve TEKSİF Sendikası, Nuh'un Ankara Makarnası fabrikası önünde yaşanan saldırıya ilişkin yazılı açıklama yaptı.

"Bu Tek Gıda İş'in Utancıcıdır"

Sendikalı bir işyeri olduğu için burada işçilerden ve Tek Gıda İş Sendikası'ndan destek göreceklərini düşünerek gittiklerini ifade eden TEKSİF, açıklamada daha ilk andan itibaren fabrika yetkililerinin müdahalesi ve düşmanca tavırla karşılaştıklarını anlattı.

Tek Gıda İş Sendikası işyeri baş temsilcisi Musa Sevgi'nin de sendika düşmanlığı yaparak bizleri suçlar tarzda "bizden izinsiz burada hiçbir şey yapamazsınız, bizden izin almanız lazım, izin verirken siz o zaman yapabilirsiniz. Aksi halde fabrikanın içinde ve dışında sizin bunu yapmanıza müsaade etmeyiz" diyerek bunun, başta Tek Gıda-İş Sendikası'nın sonra da işçi sınıfını utancı olduğunu vurguladı.

TEKSİF ile Tek Gıda İş Sendikası'nın

aynı konfederasyonda (TÜRK-İŞ) bulunduğu ve Tek Gıda-İş Sendikası'nın tümünün bu davranıştan sorumlu olmadığı belirtilen açıklamada "Lakin Nuh'un Ankara Makarnası Baş Temsilcisi Musa Sevgi başta kendi iş yerini ve sonra da sözleşme imzaladığı patronunun başka işyerlerinde işçi kardeşlerinin sendikal haklarına saygı duymayı öğrenmeli ve derhal temsilcilikten istifa etmelidir.

(...) Fabrika alanı dışında kamuya açık alanda hem kişilerin hak ve özgürlüklerini engelleyici hem mallarına zarar verici hem de çok açıkça suç işleme serbestliği ilginçtir ve bu isteğini açıkça ve rahatlıkla ifade etmesi patronların; söz konusu işçi hakkı olduğunda nasıl yasa tanımaz olduğunun açık ispatıdır. Tehditte zorbalıkla sendika çalışmalarına ve Toplu Sözleşme hakkımıza yönelik engellemeleri asla başarılı olamayacaktır.

Baskılara boyun eğmeden GREVİMİZE devam edecek Tapeten Mensucat Patronunu her yerde rahatsız etmeye devam edeceğiz" denildi.

İş Cinayetleri: Öngördü ve Kabullendi

Av. Esra Yeşilova

İş cinayetlerini ele alırken meselenin temellerini muğlaklaştırmazsak sömürüye sömürü demek, cinayete cinayet demek pek zor olmayacaktır.

Sabah güneşi kaç işçinin alnına son kez değdi bugün? Kaçının alnına güneş değmeden bedeni toprakla buluştu? Türkiye’de iş cinayetleri konusunu irdelemek çok zor olmasa gerek; zira yüzlerce örnek üzerinden incelemek mümkün. Elektrik akımına kapılan, yüksekten düşen, makineler arasında sıkışan, yangında boğulan, madende göçük altında kalan işçiler... Bunlara ilişkin yürütülen -ya da yürütülmeyen- hukuki süreçler... Belki tek tek örnekleri konuşmaktan ziyade meselenin özüne bir bakmak daha doğru bir başlangıç olur. Bunun için mevcut toplumsal yapıyı anlamalıyız.

Toplumsal yapıyı anlamamanın yolu üretim biçimini anlamaktan geçer. Bir topluma egemen olan üretim biçimi; üretici güçler ile üretim ilişkilerinin geldiği aşama tarafından belirlenir. Kapitalist üretim biçiminde üretim ilişkileri sermaye sahipleri ile işçi sınıfı arasında şekillenir. İşçi emeğini sermaye sahibine satar. Bu yazımızda bunun teorik detayları üzerinde durmayacağız fakat bura-

dan yola çıkmakta fayda var. İş cinayetlerini ele alırken meselenin temellerini muğlaklaştırmazsak sömürüye sömürü demek, cinayete cinayet demek pek zor olmayacaktır.

Esas Olan Nedir?

Mevcut toplumsal yapıda esas olan emeğin kendisi değil, ürettiği faydadır. İşçinin değerini de ortaya koyduğu yaratıcılık değil emek gücünden elde edilen artı değer ile sermayeyi büyütme kapasitesi belirler. Bu sebeple baştan belirtmek gerekir ki işçinin sağlığı, güvenliği, yaşamı üretimde bir aksama yaratmadıkça bir şey ifade etmez. Türkiye gibi iş gücünün bol, yedek sanayi ordusunun kalabalık olduğu ülkelerde bunlar ihmal edilebilir detaylardır; işçi aşındıkça yerine yenisi gelebilir. Bu suretle işçi, kaçınılmaz olarak kendi emeğinin ürünü tarafından ezilmiş ve ona yabancılaşmıştır. Aslolan onun yaşamı değil, sermaye birikimidir. İşçinin sağlığına ve yaşamına yönelik güvenlik önlemleri ek maliyet

demektir; sermaye çıkarlarıyla çelişen gider kalemleridir.

İşçi Neden Yaşar?

Kapitalist sistemin ironisidir; sistem işçiyi yaşattıkça yaşadığını unutturur. Şaşılacak bir durum değildir bu. İşçi yeterince tükenmediği, çalışma gücünü yitirmediği, yani emek gücünü satabildiği müddetçe değerlidir ve yaşmalıdır. Onun yaşama hakkı kutsaldır. Sözleşme yapmadığı takdirde açlıktan ölme şansı kazanaçağı sözleşme serbestisi, kullandığı takdirde işten atılma şansı kazanaçağı sendikaya üye olma hakkı, talep ettiği takdirde istifaya zorlanacağı işçilik alacakları ile donatılmıştır yaşamı. Düşük maliyet ve yüksek kar için denetimsiz ve güvencesiz çalışma koşullarında uzun saatler geçirmenin getirdiği meslek hastalıklarıyla bezelidir.

Düşünmesine, öğrenmesine, sevmesine, dinlenmesine gerek yoktur. Vardiya sistemi sorunsuz ilerlesin diye, güvencesiz çalışmayı kabul

edecek birileri olsun diye yaşamalıdır. Ölümü henüz kârı arttırmadığı için yaşamalıdır.

Kaza mı, Cinayet Mi?

Ölümü tanımlayabilmek için önce yaşamı tanımlamak gerek. Mevcut üretim ilişkileri içinde işçinin emeği üretimin girdilerindendir; ölçülebilir, hesaplanabilir, harcanabilir. Sermayedar işçinin emeğini en az maliyetle kullanabilmelidir. İşçinin insanlığı değil, üretimdeki fonksiyonu esastır. Bu yüzden işçi sağlığı ve güvenliği tedbirleri zaman zaman katlanılması gereken ama mümkün olduğu müddetçe kaçınılması gereken masraflardır.

Bir olayın kaza mı yoksa cinayet mi olduğu; onun öngörülebilirliği ve önlenebilirliğiyle ilgilidir. Bizim açımızdan somut durumun adını koyarken dikkat edilmesi gereken husus maddi gerçeğin çarpıtılmamasıdır. Zira anlattığımız çalışma koşullarında olan biteni doğanın ya da şanssızlığın sonucuymuş gibi kabullenmemiz pek mümkün değil.

Kaza, beklenmedik ve sonucu arzu edilmeyen bir olaydır. Bir irade sonucu olmaksızın aniden ve dışarıdan gelir. Buna ilişkin hukuki sorumluluk ise meydana gelen zarar üzerinden belirlenir. Türkiye’de yaşanan örneklerle baktığımızda karşımıza çıkan sistematik ihmaller zinciri bizi bu tanımdan uzaklaştırıyor. Kaçak atölyeler, güvencesiz çalıştırmalar, verilmeyen eğitimler, alınmayan önlemler işçilerin yaşamının iş yerlerinde nasıl öğütüldüğünü gösteriyor.

Meslek hastalıkları ve ölümler büyük oranda işin doğası gereği öngörülebilir ve önlem alınabilir hususlardır. Fakat insanlık onuruna yakışır bir yaşamın değil, kârın öncelendiği bir üretim biçiminde bunların sermaye sahibi lehine görmezden gelinmesi mümkün, hatta yaygındır. Kağıt üzerinde dört başı mamur işletilen yerlerin yüzlerce işçiye mezar olması göze alınabilecek bir risktir.

Bu hususu ekonomi veya hukuk ile ilgilenmeyen sıradan bir insan dahi sadece haber takip ederek anlayabilir. Zira Türkiye’de her gün basına böyle haberler yansımaktadır. Örneğin zamandan veya masraftan kısmak için gerekli prosedürlerin atlandığı basınç testleri, filika testlerinde yanarak veya boğularak yaşamını yitiren Tuzla Tersane işçileri, Muğla Güllük Mahallesi’nde kuru yük limanında kusurlu olduğu önceden bilinen vinçten düşerek yaşamını yitiren işçi, yine Güllük’te gaz maskesi ve

ölçüm cihazı olmadan atık su arıtma tesisinde çalışırken metan gazından zehirlenerek ölen işçiler bunlardan sadece birkaçıdır.

Türk Ceza Kanunu, 81. maddesi ve devamında öldürme suçlarını düzenlemiştir. Kast unsurunu bu bağlamda ele alabiliriz. “Kasten” öldürme, failin öldürme niyetine ve bilincine sahip olmasını ifade eder. Bu fiili işleyenler müebbet hapis cezası ile cezalandırılır. Fiili tasarlayarak ve canavarca hisle işlemek gibi kanunda sayılı nitelikli hallerin karşılığı ise ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıdır.

Fiil doğrudan icrai bir hareketle gerçekleştirilebileceği gibi kişinin yükümlü olduğu bir hareketi yapmaması - örneğin gerekli güvenlik önlemlerini almaması- nedeniyle ölüme neden olması halinde de ihmali davranışla kasten öldürme söz konusu olacaktır.

Kişi, işlediği fiilin suçun kanuni tanımındaki unsurlarının gerçekleşebileceğini öngörmesine rağmen fiili işlerse olası kastla hareket ettiği kabul edilir. Tehlikeyi öngördüğü halde “olursa olsun” düşüncesiyle hareket ediyorsa, bu olası kasttır. Önümüzdeki onlarca örnek, bize işçilerin ölümlüyle sonuçlanan olayların çoğunda bu sonucun önceden öngörülebilir olduğu halde sistematik olarak patron lehine görmezden geldiğini gösteriyor. Aşağıda detaylandıracağımız üzere bizim açımızdan bunların “kaza” değil “cinayet” olduğunun ortaya konması maddi gerçeğin kendisidir. Türk Ceza Kanununda tanımlanmış olmasa da tek seferde çok sayıda insan öldürülmesi halinde de halk diliyle “katliam” söz konusu olacaktır.

Örneğin zamandan veya masraftan kısmak için gerekli prosedürlerin atlandığı basınç testleri, filika testlerinde yanarak veya boğularak yaşamını yitiren Tuzla Tersane işçileri, Muğla Güllük Mahallesi’nde kuru yük limanında kusurlu olduğu önceden bilinen vinçten düşerek yaşamını yitiren işçi, yine Güllük’te gaz maskesi ve ölçüm cihazı olmadan atık su arıtma tesisinde çalışırken metan gazından zehirlenerek ölen işçiler bunlardan sadece birkaçıdır.

Kavramlar Neden Önemli?

İfade ettiğimiz üzere devleti, hukuk sistemini ve dolayısıyla egemen ideolojiyi belirleyen üretim ilişkileridir. Bu bağlamda işçilerin işyerlerinde sistematik ölümünü “kaza” olarak adlandırmak, görünürde tarafsız bir dil kullanımı gibi dursa da üretim araçlarına sahip olmayan işçi sınıfının sömürsünü görünmez kılan bir örtü işlevi görmektedir. Olayların tesadüfi/kaçınılmaz/kader olarak ifade edilmesini sağlayan ideolojik bir kılıf-

İş yerlerinde gerçekleşen, yer yer katliam boyutuna varan iş cinayetleri asıl sorumluların korunduğu ve caydırıcı yaptırımların uygulanmadığı bir yargı sistemiyle taçlandığında, sistem kendini kolayca yeniden üretir. İşçi ölür; sermayenin ömrü uzar.

tır. Bu kılıf patronun sorumluluğunu ve devletin yükümlülüklerini ikincil plana iter, hatta yok sayar.

Sermayenin kâr maksimizasyonu adına işçilerin yaşamının riske atılması, düşük ücret karşılığı tehlikeli çalışma koşulları gibi faktörler kapitalist üretim ilişkilerinin yapısal parçalarıdır. Dolayısıyla yaşadığımız öngörülebilir, önlenabilir ölümlerdir. “Kaza” kavramıyla sorumluluk zincirinin koparılması, patron lehine “taksir” kavramını öne çıkaran yargı kararları devletin bu konuya yaklaşımını göstermektedir.

Olası Kast mı, Bilinçli Taksir mi?

Bugün sıkça tartışılan ve yargılamaların seyrini etkileyen önemli bir husus olası kast ile bilinçli taksir ayrımıdır. Bu yüzden bu konu üzerinde durmak önemli. Olası kasttan yukarıda bahsettik. Taksir ise temel olarak kişinin istemediği bir sonucu, gerekli dikkat ve özeni göstermeyerek meydana getirmesidir. Bilinçli taksirle hareket eden kişi, neticenin meydana gelebileceğini öngörmesine rağmen, bu sonucu istememesine karşın “olmaz” diye düşünerek hareket etmeye devam eder. Yani olası kast ile bilinçli taksir arasındaki ayrım sonucu ka-bullenme hususuna ilişkindir.

Patron -veya sorumlu yönetici-yasalar ve iş sözleşmeleri uyarınca iş güvenliğini sağlamakla, tehlikeleri önlemekle, riskleri ortadan kaldırmakla yükümlüdür. Bu yükümlülükler bilinçli şekilde yerine getirilmezse, örneğin daha önce denetimlerde uyarılmışsa, daha önce benzer kazalar olmuşsa, masraf olmasın diye güvenlik önlemleri almaktan kaçınılmışsa ve bu ihmallerin ölüme yol açabileceği öngörülebiliyorsa patro-

nun ihmali davranışla ve olası kastla öldürme suçu işlediği değerlendirilmelidir.

Mahkemelerin Tutumu

Soma Davası bu konu bakımından önemli bir örnektir. 301 işçinin öldüğü Soma Katliamı yaşanmadan önce, denetimlerde defalarca eksikliklerin saptandığı, patronun tehlikeyi bildiği ama maliyeti artıracağı için önlem almadığı ortaya çıktı. Bilirkişi raporları kazanın öngörülebilir ve önlenabilir olduğunu vurguladı. Patron şirketin üretim zorlamasıyla işçi güvenliği önlemlerini yok saydığı barizdi. Bu dosyada sanıklar olası kastla insan öldürme suçundan mahkum oldu. 2020 yılında cezaları onanmış olsa da 2021’de Yargıtay’ın değişikliği ile cezalar bilinçli taksirle ölüme ve yaralamaya neden olma suçuna çevrildi. Kamu görevlilerinin yargılandığı dava ise hala devam ediyor.

Yakın zamanda takip ettiğimiz bir davadan bahsetmek gerekirse; 2 Nisan 2024 tarihinde İstanbul’da Masquerade isimli gece kulübü tadilatında kaynak kıvılcımları ses yalıtımı gibi maddelerle tutuşmuş, yangın hızla yayılmış ve labirent gibi binada mahsur kalan 29 işçi yaşamını yitirmişti. Dava aşamasında duruşmaların Çağlayan Adliyesi yerine Silivri’de bulunan hapishanenin duruşma salonunda gerçekleştirilmesi, yargılamanın başından itibaren müştekilerin yargıya güvenini sarstı, kamuoyu oluşmasını engelledi. Dosya kapsamında, itfaiye yangın raporu olmadan ruhsat alındığı, gece kulübünde yangın merdiveninin olmadığı, acil durum aydınlatmalarının olmadığı, acil çıkış kapılarının bulunmadığı, yangın söndürme sistemlerinin çalışmadığı, tadilat ruhsatı alınmadığı,

işçilere iş güvenliği eğitimi verilmediği, ölen işçilerin bir kısmının SGK kaydının olmadığı anlaşıldı. Bunlar başından beri açıkça gördüğümüz gerçekler. Bu dosyanın sanıkları bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne neden olma suçundan yargılanıyor.

İş cinayetlerinde çoğu mahkeme suçun manevi unsuru bakımından “bilinçli taksir” değerlendirmesi yapmakta. Olası kast ve bilinçli taksir ayrımı, verilecek hüküm bakımından ciddi farklılıklar yaratıyor. Olası kast değerlendirildiğinde ağır hapis veya müebbet hapis cezası gündeme gelecekken, bilinçli taksir durumunda birkaç yıl hapis ve cezanın ertelenmesi söz konusu olabiliyor. Patron lehine bilirkişi raporlarının esas alınması ve çoğunlukla olayların “kaçınılmaz hata” olarak değerlendirilmesi önemli bir sorun olarak karşımızda duruyor. Cezaların ertelenmesi, iyi hal indirimi ve hükmün açıklanmasının geri bırakılması halleri de karşımıza çıkıyor. Olası kast hükümleri ise neredeyse hiçbir zaman uygulanmıyor. Diğer yandan suçun çoğu zaman esas sorumluların değil teknik personelin üzerine yüklendiğini görüyoruz. İş cinayetlerinin yaşandığı çoğu yerde Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin ihmalleri ortaya çıksa da bu kişilere ilişkin etkin bir soruşturma yürütüldüğünü görmek pek mümkün olmuyor. Dolayısıyla yargı sistemi bakımından yapısal sorunlar olduğunu ifade etmek gerekiyor.

Son Söz

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız nedenlerle iş yerlerinde gerçekleşen, yer yer katliam boyutuna varan iş cinayetleri asıl sorumluların korunduğu ve caydırıcı yaptırımların uygulanmadığı bir yargı sistemiyle taçlandığında, sistem kendini kolayca yeniden üretir. İşçi ölür; sermayenin ömrü uzar.

Filistin
İçin Eylem
Komitesinin
çağrısıyla
soykırımın
2. yılında
buluşuyoruz.

SOYKIRIMIN 2.YILINDA FİLİSTİN İÇİN SOKAĞA

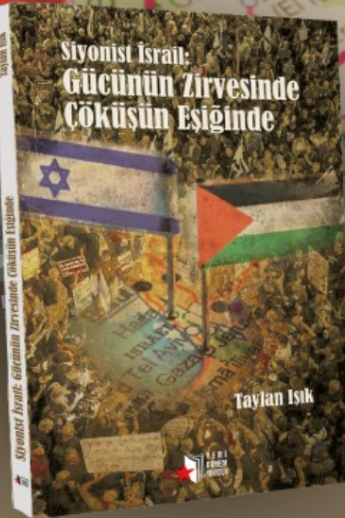
5 EKİM PAZAR | 15.00 | AKM

Filistin Mücadelesine Siyonizmin Tarihinden Bakmak

SOYKIRIMIN 2.YILINDA

Filistin halkının
mücadelesini
Siyonizmin
tarihi ile
tartışıyoruz.

7 Ekim Salı

20.30

Google Meet

Yeni Dönem Yayıncılık çevrimiçi etkinliklerine Filistin halkı için bir dönüm noktası niteliğinde olan 7 Ekim'in yıldönümünde devam edecek. Yayıncılıktan geçtiğimiz aylarda çıkan **"Siyonist İsrail: Gücünün Zirvesinde, Çöküşün Eşiğinde"** kitabı vesilesiyle konuşulacak Filistin mücadelesinin dün ve bugün, Filistin'in dünya savaşındaki yeri tartışılacak, Yeni Dönem Yayıncılık'ın Filistin'e dair hazırladığı geçmiş çalışmaları değerlendiriyoruz.

Filistin mücadelesinin çıkış noktası olan siyonist İsrail devletinin emperyalizm eliyle nasıl kurulduğunu bu kez siyonist hareketin doğuşu ile ele alıyoruz.

Soykırımın 2.yılında Filistin mücadelesini siyonizm ile birlikte tartışıyoruz.

Çevrimiçi etkinliğe katılmak isteyenler Yeni Dönem Yayıncılık sosyal medya hesaplarına mesaj atabilirler.

Tarih: 7 Ekim, Salı

Saat: 20.30

Google Meet üzerinden Çevrimiçi Etkinlik

Gücünün Zirvesinde Çöküşün Eşiğinde

Dünya ikiye ayrılmış durumda. Filistin halkına destek olan ve hükümetlerine karşı yüzbinlerle meydanları dolduran halklar ve İsrail siyonizmini destekleyerek soykırıma ve katliama ortak olanlar... Burjuva medyada yaratılan, Filistin-İsrail savaşının 7 Ekim 2023'te Hamas'ın "masum İsrailli yerleşimcilere" yönelik saldırısı ile başladığı algısı, her geçen gün kırılıyor.

Geçtiğimiz yaz ayında yayınladığımız **"Siyonist İsrail Gücünün Zirvesinde Çöküşün Eşiğinde"** kitabı, İsrail'in kuruluş tarihini, dünya çapında yarattığı saldırganlığın başlangıcını ve bugün gelmiş olduğu çöküş aşamasını anlatıyor.

"7 Ekim 2023... Dünya, tarihte önemli bir eşiğin, bir dönüm noktasının, bir kırılma anının, geri döndürülemez adımın atıldığı güne uyandı. Filistinli devrimci savaşçılar, birlikte hareket etme kararı aldıkları gerici dinci örgüt Hamas'la işgalci siyonist İsrail devletine hiç beklemediği bir darbe indirdiler o günün sabahı.

Öyle ki, işgalci ordunun subayları gece kıyafetleriyle yakalanmışlardı saldırıya. İşgalci ordunun pek çok askeri öldürüldü, yüzlerce subay ve er esir alındı. İleride Filistinli tutsaklarla takas edilmek üzere esir alınan siviller de vardı.

Elbette, kimse siyonist hükümeti sersemleten bu darbenin siyonist devletin tarihinde; dolayısıyla Batı Asya ve hatta dünya tarihinde bir kırılma, bir

dönüm noktası oluşturacağını tahmin edememişti. Eylemcilerin kendilerinin bile böyle bir değerlendirmede bulundukları şüpheli. Çünkü siyonist İsrail'e yönelik bu devrimci saldırı, işgalci devleti yıkıma götürecek sarsıcı politik ve askeri etkisini ancak zaman geçtikçe ortaya koyacaktı.

Şüphesiz, 7 Ekim devrimci eyleminin kendisi, tek başına, işgalci siyonist devleti yıkacak güç ve etkiden oldukça uzaktır. Hayır, kastımız o değildir. Demek istediğimiz, bu devrimci eylemin, eylemi yapanların dahi hayal edemeyeceği bir sürecin önünü açmış olmasıdır. Sürecin başında siyonistlerin kendileri de devletlerinin yıkımına giden bir eğik düzleme ayak bastıklarının farkında değillerdi.

Siyonist İsrail'in kuruluşundan çok önce topraklarından göç ettirilmeye başlanan Filistin halkının özgürlük savaşının başlangıcını, öncesi olmakla birlikte, esas olarak İsrail'in kuruluşu tarihi olarak ele alabiliriz.

Her ulusal baskı ulusal başkaldırısı çağırır; ulusal ayaklanmalara yol açar. Leninizmin bu temel belgisinin doğruluğunu modern tarihin her adımında görmek mümkün. Filistin halkı da bu yoldan şaşmadı. Filistin halkı siyonist burjuvazinin planları sonucu siyonistler tarafından işgal edilen topraklarını kurtarmak için ulusal başkaldırı yoluna gitti.

İleride göstermeye çalışacağımız gibi, siyonist devlet yani İsrail, Yahudi halkın kurtuluşu amacıyla kurulmuş

değil. Onun esas kuruluş amacı emperyalist devletlerin Orta Doğu'daki (Batı Asya) çıkarlarını korumaktı. Bu işgalci devletin kuruluş harcının bizzat emperyalist devletlerin burjuvazisi tarafından atılmış olması da bunun kanıtıdır. İsrail'in ilk kuruluş adımı dünya yüzeyine dağılmış "Yahudi" burjuvalar tarafından atılmış olsa da, bunların arkasındaki itici güç, emperyalist devletler ve bu devletlerin büyük burjuvazisi idi.

İsrail'in ruhuna, karakterine içkin bu özellik Filistin halkının özgürlük savaşının karakterinin belirlenmesinde temel bir rol oynamıştır. Filistin halkının topraklarını geri kazanma, kendi kaderini tayin etme ve özgürlüğüne kavuşmak için başlattığı ayaklanma ya da Arapça dilindeki anlamıyla İntifada, başından beri devrimci, antiemperyalist, antikapitalist bir içerikte oldu.

Antiemperyalist, antikapitalist içerik Filistin devriminin ruhuna, iliklerine işlemiştir. Uzun on yıllar boyu Filistin devriminin bu devrimci karakter çizgisi en ufak biçimde bir tartışma konusu dahi olmadı. Dünya halkları, Filistin devriminin bu karakter çizgisini, yani devrimci, özellikle de antiemperyalist içeriğini adeta içselleştirmiş, içine sindirmişti.

Sindiremeyenler de vardı. Gerici Arap devletleri ve İran'da 1978-1979'da Şah'ı devirip iktidara gelen gerici, antikomünist dinci mollalar rejimi bunların başında geliyordu. Büyük mali, ekonomik, askeri, propaganda vb. olanaklara sahip bu toplam gericilik, Filistin halkının ayaklanmasını devrimci, sosyalist yönelimden saptırmak için ellerinden geleni yaptılar. Filistinli devrimci, Marksist örgütleri zayıflatırken Hamas, İslami Cihad gibi dinci, gerici örgütleri nasıl destekleyip geliştirdiklerini göstermeye çalışacağız. Üstelik, özellikle Hamas'ın kurulup parlatılmasında, güçlendirilmesinde siyonist İsrail'le paralel bir çaba içine girdiklerini de göreceğiz.

Elbette önemli ölçüde etkili oldular. Ancak ne Filistin devriminin antiemperyalist, antikapitalist özelliğini ortadan kaldırılabildiler, ne de Filistin devriminin bütün dünya halklarının kalbinde yer eden enternasyonalist ruhunu silebildiler. 7 Ekim devrimci saldırısı ve onu takip eden siyonist devletin soykırım girişimi karşısında dünya halklarının ayağa kalkması bunun kanıtı oldu. Dahası dünya halkları, dev kitleler gösterileri kendi gerici-faşist hükümetlerine meydan okuyarak, tutuklanma, zindanlara atılma, işkence görme pahasına gerçekleştirdiler.

Filistin Devriminin enternasyonal ruhu bütün canlılığıyla yaşıyor."

Taylan Işık'ın kaleminden çıkan "Siyonist İsrail Gücünün Zirvesinde Çöküşün Eşiğinde" kitabını okuyalım.